

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobce: Q. V. N., narozený „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, sídlem Balková 1, 331 65 Tis
u Blatna,
zastoupený Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlím Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlím Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,
o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2018, č. j. KRPU-1678921-18/ČJ-2018-040022,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 24. 8. 2018, č. j. KRPU-1678921-18/ČJ-2018-040022, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na devadesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 23. 8. 2018 v 8:40 hodin.
2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce obsáhle citoval příslušnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že posouzení nemožnosti uložení zvláštních opatření je zjevně nesprávné a zavádějící. Dodal, že žalovaná tato opatření vyloučila především pro nedůvěru k žalobci. Zdůraznil, že žalovaná dostatečně nezhodnotila skutečnost, že se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoli rozhodnutí správního orgánu. Žalobce připomněl, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Po tomto datu musí být vnitrostátní předpisy vykládány v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice, na což upozornil Nejvyšší správní soud v rozsudcích sp. zn. 1 As 132/2011 a 3 As 30/2011.
3. Podle žalobce žalovaná zcela nedostatečně zhodnotila to, že žalobce po svém zajištění českou policií zásadně změnil svůj přístup, nesnažil se nadále mást žalovanou uváděním nesprávných identifikačních údajů, nevyjádřil úmysl nespolupracovat s českými orgány a nijak nerozporoval své porušení pravidel pobytu v schengenském prostoru, jakož i možnost se vrátit do Vietnamu. Samotná skutečnost, že žalobce přicestoval do České republiky a několik hodin se tu nelegálně zdržoval, podle žalobce sama o sobě nemůže být důvodem pro aplikaci institutu zasahujícího do základního práva žalobce na osobní svobodu natolik, jako je tomu v případě zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že žalovaná nedostála své povinnosti přihlídnout k míře závažnosti protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil. S odkazem na rozsudek Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 294/2016 žalobce konstatoval, že prostý nelegální pobyt není natolik závažnou okolností, aby nebylo možné využít zvláštní opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.

4. Žalobce zdůraznil, že v jeho případě nelze ani paušálně odmítnout uložení zvláštních opatření pro jejich eventuální nerealizovatelnost. Ačkoli žalobce nedisponuje prostředky pro složení finanční záruky ve výši několika set tisíc korun českých, je dospělou osobou, která byla schopna si zajistit poměrně komplikovanou cestu z Vietnamu do Německa, a proto podle něj nelze očekávat, že by si nedokázal např. prostřednictvím svých příbuzných, organizace IOM či jiných charitativních institucí opatřit prostředky i na dočasný pobyt na území České republiky až do doby svého vycestování do Vietnamu. Uzavřel, že minimálně zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců v žádném případě není vyloučeno ani z hlediska praktické realizovatelnosti.
5. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že žalobce nejprve před německými policejními orgány uváděl nesprávné smyšlené údaje o své totožnosti, a teprve v řízení před žalovanou uvedl svou pravou identitu. K uložení zvláštních opatření žalovaná nepřistoupila, jelikož z jednání a chování žalobce, z jeho vynaloženého úsilí a finančních prostředků bylo zřejmé, že cílem jeho cesty je Německo, kde chtěl nelegálně nejen pobývat, ale i pracovat bez patřičných povolení ve skrytu a anonymitě vietnamské komunity. Důvěryhodnost žalobce byla podle žalované snížena jeho dosavadním chováním a cíleným a promyšleným záměrem nelegálního pobytu a práce v Německu. Žalobce si byl vědom, jaké doklady potřebuje k legálnímu pobytu a zaměstnání, a svým jednáním tak dal najevo, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí a zaměstnávání cizinců na území Evropské unie. Žalobcova důvěryhodnost navíc byla podle žalované dále oslabena tím, že vystupoval pod falešnou identitou, aby jeho pravá identita neměla záznam. Žalovaná doplnila, že možnost uložení zvláštních opatření byla vyloučena, neboť žalobce na území České republiky nikoho nezná, nemá zde žádnou možnost ubytování a nedisponuje žádnými finančními prostředky; spoléhal se pouze na pomoc a solidaritu svých krajanů. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nebylo podle žalované na místě, neboť by jejich uložením byl ohrožen výkon správního vyhoštění, byla by neúčelná a měla by negativní dopad na soukromý život žalobce, který by byl ponechán v České republice zcela bez prostředků (ubytování, strava, finance), což je nepřípustné. Bylo pravděpodobné, že v případě jejich uložení by došlo k opětovnému pokusu žalobce vstoupit nelegálně do Německa, kde by se skrýval a nelegálně pracoval.
6. Podle žalované je žalobní tvrzení o možnostech žalobce obstarat si finanční prostředky na dočasný pobyt na území České republiky v rozporu s jeho výpovědí při výsledku, kdy prohlásil, že žádné finanční prostředky nemá a nemá k nim ani žádný přístup. Toto tvrzení žalobce pokládala žalovaná za zcela účelové, neodpovídající skutečnému stavu a jeho předchozím tvrzením. Dále podotkla, že žalobce nikdy legálně nepobýval v žádné zemi Evropské unie a cestu do Evropské unie zvolil nelegální, kdy se za pomoci organizované skupiny převaděčů vyhnul hraniční kontrole na vnější schengenské hranici a tuto hranici, jakož i hranice jednotlivých členských států, překročil v úkrytu. Tuto cestu zvolil pouze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pro svůj ekonomický prospěch, a nikoli z jakýchkoli obav. Žalovaná zdůraznila, že žalobci není vytýkán pouze neoprávněný pobyt na území České republiky, nýbrž i vstup a pobyt v několika státech Evropské unie, tedy přinejmenším ještě na Slovensku a v Německu. Žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 294/2016 označila žalovaná za neaplikovatelný a uzavřela, že napadené rozhodnutí obsahuje dostatečné a přezkoumatelné odůvodnění nevyužitelnosti zvláštních opatření za účelem vycestování.

7. Před věcným posouzením žalobních námitek se soud musel zabývat návrhem žalované, aby řízení zastavil podle § 172 odst. 6 věty první zákona o pobytu cizinců, ve které je stanoveno, že
„[v] případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví.“
 Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě poukázala na to, že zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí bylo ukončeno dne 30. 8. 2018, kdy byl zajištěn rozhodnutím Ministerstva vnitra podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Soud konstatuje, že žalobce zůstal omezen na osobní svobodu, a proto nedošlo k naplnění podmínek, které by umožňovaly aplikaci § 172 odst. 6 věty první zákona o pobytu cizinců. Proto soud řízení nezastavil a přistoupil k vypořádání žalobních námitek žalobce v rámci rozhodnutí o věci samé.
8. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
9. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 21. 8. 2018 v 20:30 hodin kontrolován ve vozidle spolu s dalšími cizinci a zadržen německou policií na odpočívadle Am Heidenholz u dálnice A17 v Německu. Při kontrole bylo zjištěno, že nemá platný cestovní doklad ani vízum. Žalobce uvedl jméno a příjmení V. H. N. a datum narození „X“. Dne 23. 8. 2018 v 8:20 hodin byl žalobce na bývalém hraničním přechodu Petrovice - Bahratal podle readmisní dohody mezi vládou České republiky a Spolkové republiky Německo převzat Policií České republiky a v 8:40 hodin zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

republiky, ve znění pozdějších předpisů, následně v 13:00 hodin bylo zajištění překvalifikováno na § 27 odst. 2 téhož zákona.

11. Dne 23. 8. 2018 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 118 a § 119 zákona o pobytu cizinců, konkrétně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 tohoto zákona. Téhož dne byl se žalobcem sepsán protokol o výsledku, v němž žalobce uvedl, že si je vědom skutečnosti, že se nachází na území České republiky. Cílem jeho cesty bylo Německo, kam cestoval, aby našel zaměstnání a setkal se tam se sestřenicí. Adresu jejího bydliště neznal a neměl na ni žádný kontakt. Žalobce neměl jasnou představu o tom, jak dlouho by v Německu zůstal, věděl, že pracovat bez povolení je nelegální. Na území České republiky nechtěl pobývat, chtěl se pouze dostat do Německa. Popsal, že ve Vietnamu zkontaktoval převaděče a poté s ním vozidlem odcestoval ze země. Nevěděl, přes které země cestoval. Během cesty se k němu postupně přidávali další běženci, vozidlo vždy řídil převaděč. Cestovní pas mu převaděči sebrali. Za zprostředkování cesty z Vietnamu do Německa zaplatil zálohu 2 000 USD s tím, že 16 000 USD měl doplatit on nebo někdo z jeho rodiny, když dorazí do cíle. Nikoho z převaděčů neznal a na nikoho z nich nemá kontakt. Převaděči je vždy upozorňovali, že při cestě přes hranice se mají schovat, aby je nebylo vidět. Žalobce označil svou pravou identitu, pod kterou vystupuje i v tomto soudním řízení, a vysvětlil, že jinou totožnost uvedl proto, aby neměl v Německu na své jméno záznam z důvodu vyhoštění. Přiznal, že si je vědom, že je v České republice neoprávněně. Žalobce uvedl, že na území České republiky nebo jiných členských států Evropské unie s výjimkou sestřenice, kterou viděl naposledy v roce 2008 ve Vietnamu, nemá osoby blízké, příbuzné nebo rodinné příslušníky s povoleným pobytem, ani možnost nějakého ubytování; spoléhal by na pomoc krajanů. Na území České republiky nemá žádný movitý ani nemovitý majetek, nemá zde žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby, v České republice je poprvé a rovněž nikdy nebyl ani v jiné evropské zemi, Českou republikou pouze tranzitoval. Dále uvedl, že nemá žádné finanční prostředky a nemá k nim ani přístup, přičemž vysvětlil, že obživu si chtěl zajistit tak, že by hned začal pracovat. Na otázku ohledně vlivu případného správního vyhoštění z území Evropské unie odpověděl, že to nebude mít žádný dopad do jeho rodinného ani soukromého života, pouze přišel o zálohu, kterou dal převaděčům. Do Vietnamu se žalobce chce vrátit, má tam manželku a dvě děti. Podle žalobce jeho vycestování do Vietnamu nebrání žádné překážky, chce se tam vrátit. Uvedl, že nebyl zneužit jinou osobou k nelegální práci, chtěl pouze pomoci rodině tím, že vydělá peníze.
12. Následně žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce, které nabylo právní moci dne 24. 8. 2018.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem vymezených podmínek pro zajištění cizince zpochybňoval výhradně posouzení toho, zda postačuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování, upravených v § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Splnění ostatních podmínek zajištění žalobce nerozporoval,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.

15. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je
- a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo*
 - c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*
16. Žalobce by si především měl uvědomit, že žalovaná v jeho případě aplikovala § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého „*[p]olicie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.*“ Z obsahu spisu je zjevné, že žalobce byl zadržen německou policií bezprostředně poté, kdy opustil Českou republiku a vstoupil na území Německa. Soud proto považuje za pravděpodobné, že by žalobce v případě, pokud by nedošlo k jeho zajištění, neodcestoval do Vietnamu a zopakoval svůj pokus o vstup na území Německa, neboť jeho vycestování z Vietnamu bylo vedeno snahou najít si práci v Evropě a jeho cesta již jednou do Německa směřovala. Podle názoru soudu tak byly naplněny podmínky § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, které uložení zvláštního opatření za účelem vycestování vylučují.
17. Soud dále připomíná, že nelze opomíjet účel zajištění, kterým je zabezpečení řádného průběhu řízení o správním vyhoštění včetně jeho následné realizace. Pokud k dosažení uvedeného účelu nepostačuje uložení zvláštního opatření a jsou-li splněny i další podmínky § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je policie oprávněna cizince zajistit.
18. K námitce žalobce, že žalovaná dostatečně nezhodnotila skutečnost, že se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoli rozhodnutí správního orgánu, soud konstatuje, že žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně a srozumitelně popsala i další důvody, které uložení zvláštního opatření brání. Upozornila na to, že žalobce nepředložil žádný doklad prokazující jeho totožnost a do 23. 8. 2018 vystupoval pod smyšlenou identitou. K tomu dodala, že nemůže připustit, aby se na území České republiky svévolně pohybovaly osoby, které by v případě ukrývání nebylo možné dohledat, přičemž u žalobce se do doby vydání napadeného rozhodnutí nepodařilo ověřit jím uváděné osobní údaje.
19. Soud zdůrazňuje, že úmyslem žalobce zjevně nebylo setrvat na území České republiky, natožpak se vrátit zpět do Vietnamu. Za situace, kdy žalobce nejprve uvedl smyšlenou identitu, kterou teprve v průběhu správního řízení změnil na údajně správnou (tu ovšem Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nedoložil a nepodařilo se ji ani ověřit), považuje soud žalobce ve shodě se žalovanou za nedůvěryhodnou osobu. Tato nedůvěra je naprosto logickým důsledkem dvojí identity žalobce.

20. Podle názoru soudu existuje významné riziko, že by žalobce v případě uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců neplnil své povinnosti z těchto ustanovení vyplývající, a namísto toho by realizoval svůj záměr získat v Evropě práci, a tím se vyhnul se návratu do Vietnamu. Je proto pravděpodobné, že by se žalobce skrýval a usiloval o to, aby nebylo možné řádně dokončit řízení o správním vyhoštění a toto vyhoštění realizovat. Za daných podmínek není podle názoru soudu možné přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců, když navíc žalobce ani nemá žádné vazby k České republice, a proto není zřejmé, jak by povinnosti vyplývající z těchto ustanovení plnil.
21. S ohledem na tyto okolnosti považuje soud za irelevantní, že se žalobce patrně nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a zřejmě se nikdy v minulosti neprotivil jakémukoli rozhodnutí správního orgánu. Tyto skutečnosti nemohou nic změnit na tom, že žalobce po svém zadržení německou policií uvedl nepravdivé údaje o své identitě, což společně s jeho jednoznačně deklarovanou vůlí získat (nelegální) práci v Německu a při neexistenci jakýchkoli vazeb k České republice zakládajících možnost pobývat na určitém konkrétním místě a hlásit se policii vyvolává oprávněné pochybnosti o účinnosti zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jejich uložení proto podle soudu v daném případě rozhodně nepostačuje. Soud tudíž dospěl k závěru, že námitka žalobce, že posouzení nemožnosti uložení zvláštních opatření je zjevně nesprávné a zavádějící, je naprosto nedůvodná.
22. Žalobci lze přisvědčit v jeho úvahách týkajících se implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a rovněž v jeho odkazech na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, nicméně skutkové okolnosti žalobcova případu absolutně vylučují možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a při splnění podmínek § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze zajištění žalobce žalobou napadeným rozhodnutím považovat za zcela legitimní.
23. Tvrzení žalobce, že nevyjádřil úmysl nespolupracovat s českými orgány nelze popřít, neboť žalované skutečně poskytl součinnost při svém výslechu a na pokládané otázky se snažil odpovědět. Je však otázkou, do jaké míry byla tato spolupráce ovlivněna žalobcovým uvědoměním si situace, že dalším uváděním smyšlených údajů či pasivitou své šance na setrvání na území Evropské unie nezvýší. Žalobce ostatně ani napodruhé nemusel uvést své skutečné identifikační údaje (pravost jeho osobních údajů se ve správním řízení nepodařilo ověřit). Podle názoru soudu navíc samotná součinnost při výslechu nemůže odstranit existující pochybnosti o žalobcově věrohodnosti a zároveň nemůže nic změnit na tom, že žalobce nemá v České republice kam se uchýlit, což vylučuje možnost aplikace § 123b odst. 1 písm. a) nebo c)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákona
o pobytu cizinců.

24. Namítá-li žalobce, že samotná skutečnost, že přicestoval do České republiky a několik hodin se tu nelegálně zdržoval, nemůže být důvodem pro aplikaci institutu zasahujícího do základního práva žalobce na osobní svobodu natolik, jako je tomu v případě zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud je nucen zopakovat, že důvodem zajištění žalobce nebyla pouze tato skutečnost. Jak již soud vysvětlil výše, žalovaná vzala v potaz veškeré skutkové okolnosti případu, zejména přihlédla k dvojí identitě uváděné žalobcem, neexistenci jeho vazeb k České republice a k jím deklarovanému cíli získat práci v Německu, kterou chtěl žalobce vykonávat vědomě nelegálně. Tyto skutečnosti pak podle názoru soudu naprosto dostatečně odůvodňují závěr o nedostatečnosti zvláštních opatření v případě žalobce. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 294/2016 není podle názoru soudu vzhledem k okolnostem případu příslušný a v uvedeném kontextu nelze přisvědčit ani tomu, že žalovaná nedostala své povinnosti přihlídnout k míře závažnosti protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil.
25. K argumentaci žalobce, že je dospělou osobou, která je schopna si zajistit poměrně komplikovanou cestu z Vietnamu do Německa, a proto nelze očekávat, že by si nedokázal opatřit prostředky i na dočasný pobyt na území České republiky až do doby svého vycestování do Vietnamu, soud připomíná, že ohledně tvrzeného zajištění si cesty z Vietnamu do Německa žalobce nebyl schopen sdělit žalované žádné relevantní informace, nevěděl, jaké země procestoval nebo jaká je identita převaděčů. Soudu se proto jeví poněkud absurdní, že se žalobce odvolává právě na své schopnosti zajistit si nelegální cestu, při které vše zařizovala organizovaná skupina převaděčů a při níž žalobce přišel o cestovní doklady.
26. Soud dodává, že měl-li žalobce na mysli složení finanční záruky, zákon o pobytu cizinců počítá s tím, že tuto záruku mohou složit pouze konkrétně určené osoby, což je ovšem u žalobce, který potřebnou hotovost nedisponoval a podle svého vyjádření v Evropské unii nikoho neměl, prakticky vyloučeno. Složení záruky má navíc nahrazovat rozhodnutí o zajištění, tudíž musí být prostředky složeny ve stejné krátké lhůtě, v níž musí žalovaná rozhodnout. Pokud se mělo jednat o způsob jak si opatřit prostředky pro život na území České republiky v režimu uloženého zvláštního opatření, soud zdůrazňuje, že celkové okolnosti případu žalobce užití tohoto institutu jednoznačně vylučují, a proto je otázka finančního zajištění v tomto směru naprosto irelevantní. Zároveň nelze opomíjet, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem a vízem, tudíž by nemohl legálně pobývat na území České republiky, i kdyby získal prostředky na krátkodobé ubytování, ani Evropskou unii legálně opustit, i kdyby na to měl dostatek finančních prostředků. Žalovaná coby správní orgán přitom není oprávněna dopustit, aby se po území České republiky (schengenského prostoru) pohybovaly osoby, které nedisponují platným cestovním dokladem a vízem, tudíž jsou veškeré úvahy žalobce ohledně možnosti užití zvláštních opatření za účelem vycestování zcela irelevantní, když tato opatření ze všech výše uvedených důvodů nejsou prakticky realizovatelná. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

27. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
29. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 5. 9. 2018, č. j. 41 A 11/2018-17, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. října 2018

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)